

Sygn. akt VIII C 540/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 15 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l w Luksemburgu

przeciwko Z. L.

o zapłatę

1. uchyła wyrok zaoczny wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi w dniu 9 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. VIII C 3319/13 i oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) S.a.r.l w Luksemburgu na rzecz pozwanej Z. L. kwotę 107 zł. (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 540/16

UZASADNIENIE

W dniu 6 maja 2013 roku powód (...) S.a. r.l. z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej Z. L., powództwo w elektronicznym postępowaniu upominawczym, o zapłatę 189,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 37,90 zł od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł od dnia 9 lipca 2009 roku do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł od dnia 9 sierpnia 2009 roku do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł od dnia 9 września 2009 roku do dnia zapłaty i od kwoty 37,90 zł do dnia 9 października 2009 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż pierwotnemu wierzycielowi (...) Spółce Akcyjnej przysługiwała względem Z. L. wierzytelność, z tytułu nieopłaconego abonamentu za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przedmiotowa wierzytelność została sprzedana na rzecz powoda w dniu 3 lipca 2012 roku. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się kwota 189,50 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi. W ocenie powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia jest duplikat częściowego wykazu wierzytelności do umowy cesji z dnia 3 lipca 2012 roku.

(pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 4v)

Na rozprawie w dniu 9 stycznia 2014 r. nikt się nie stawił, a Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi wydał wyrok zaoczny w sprawie o sygnaturze VIII C 3319/13, którym zasądził od Z. L. na rzecz powoda kwotę 189,50 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie dat i kwot do dnia zapłaty oraz kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(protokół z rozprawy k. 23, wyrok zaoczny k. 24)

Powyższy wyrok zaoczny zaskarżyła w całości pozwana reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym. W sprzeciwie podniesiono zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej. W ocenie strony pozwanej zgodnie z art. 118 kc roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz roszczenia o świadczenia okresowe przedawniają się upływem lat 3.

(sprzeciw k. 52-55)

Na rozprawie w dniu 15 listopada 2016 roku pełnomocnicy stron, ani pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 78)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z (...) S.a. r.l. z siedzibą w Luksemburgu umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec Z. L. w łącznej wysokości 189,50 zł..

(kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 3 lipca 2012 r., k. 9v- 10, częściowy wykaz wierzytelności k. 15 v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwaną zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z przepisem art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, że od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada czy roszczenie nie uległo przedawnieniu tylko, jeżeli taki zarzut zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Roszczenie o zapłatę wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest oczywiście roszczeniem majątkowym. W myśl przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności

gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczenia, jako że roszczenie objęte przedmiotowym powództwem jest niewątpliwie związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak również roszczeniem okresowym, związanym z korzystaniem z usług telekomunikacyjnych w okresie od czerwca do października 2009 r. Skoro zatem strona powodowa miała nabyć przedmiotową wierzytelność wskutek cesji wierzytelności, termin przedawnienia jej roszczenia też wynosiłby 3 lata.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art.123 § 1 pkt 1 k.c.).

Pozwana skorzystała z przysługującego zarzutu przedawnienia i w ocenie Sądu uczyniła to skutecznie. Zgodnie z treścią pozwu terminy zapłaty zostały określone odpowiednio do dat: 8 czerwca 2009 r.; 8 lipca 2009 r.; 8 sierpnia 2009 r.; 8 września 2009 r. oraz 8 października 2009 r., czyli roszczenia stały się wymagalne w dniu następnym po tych datach. Uwzględniając trzyletni okres przedawnienia, ostatnim dniem, w którym powód mógł skutecznie dochodzić roszczeń był 9 października 2012 r. Tymczasem powództwo zostało wytoczone w dniu 6 maja 2013 r.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwaną. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprowadzenia żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego, w szczególności za sprzeczne z tymi zasadami nie można uznać zgłoszenie przez pozwaną zarzutu przedawnienia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Z tych też względów powództwo ze względu na podniesiony zarzut przedawnienia podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony powodowej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 107 zł i obejmowały opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł ponadto koszty poniesione przy podjęciu uzasadnionej obrony swych praw, tj. opłatę od sprzeciwu od wyroku zaocznego w kwocie 30 zł, a także koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 60 złotych – § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. 2013, poz. 490).